

Beszélgetés a két Miriammal

Honnan származtok?

M. J. – Nyugat-Németországból, Stuttgart környékéről.

M. M. – Én Gelzenkirchenből, Nordrhein-Westfalenből.

Mióta vagytok Szlovákiában?

– Tavaly szeptember 5-étől.

Hogyan kerültetek ide? Teljesen ismeretlen volt számotokra országunk?

M. J. – Alibenzelli misszió keresztül. Németországban már 10 éve működik egy szervezet, amely lektorokat küld Szlovákiába. Már Myjaván és Senicán ezelőtt is működtek. Minket először Ipolyságra és Korponára küldtek.

M. M. – Szlovákiát mint országot már ismertem. A nagypapám itt született, de még kisgyermekként visszaköltözött a szüleivel Németországba. A testvére azonban itt maradt, tehát rokonságom egyrésze itt él. Már néhányszor meglátogattam őket a szüleimmel, úgyhogy Szlovákiát is lassan megismerem.

M. J. – Én Szlovákiát az unoka-testvérem elbeszéléseiből ismertem, ugyanis ő már lektorként működött fél évig Myjaván.

Le tudnátok írni, mi egy lektor feladata?

M. M. – A szlovák, ill. a magyar egyházi gimnáziumban tanítunk. Német konverzációs órákat adunk a diákoknak, német köröket vezetünk, és különböző érdekes témákról beszélgetünk velük. Mindezek mellett azért vagyunk itt, hogy Istenről tegyünk bizonyosságot.

Könnyű feladat diákoknak Istenről és az ő igéjéről beszélni?

M. M. – Egyáltalán nem könnyű. Úgy gondolom, sokan most hallanak arról először, hogy Isten személyes kapcsolatot akar kialakítani velük, és ezért néha nagyon érdekesen reagálnak.

M. J. – Nem könnyű, mert a mai fiatalok igazából más dolgok iránt érdeklődnek, olyanok iránt, amelyekkel nap mint nap találkozunk az iskolában, a közösségekben, a sajtóban. Isten sokak szerint nem a hétköznapijainkba tartozik. Csak vasárnap kap szerepet, és azt mondják: „Isten csak vasárnap van itt.” Úgy tűnik, sokan inkább tradícióként kezelik.

Tetszik az a munka, amelyet itt végeztek?

M. M. – Igen.

M. J. – Eleinte kicsit furcsa volt, de a

mikor az ember belejön, nagyon szép.

Mások itt a diákok?

M. M. – Németországban a diákok el vannak kényeztetve, kevesebb a motiváció, mert anyagilag jól biztosítottak, és többnyire mindenük megvan. Ebből kifolyólag gyakran lusták is.

M. J. – Én személyesen nem vettem észre semmi különbséget.

Hogy jöttök ki a tanárokkal és a diákokkal?

M. M. – Mindketten nagyon jól. Ezek a kapcsolatok olyanok, mint ahogy egy évvel ezelőtt kívántuk.

Balról: Miriam Merten – M. M.
Miriam Jetter – M. J.

Már fél éve itt vagytok Szlovákián. Miben különbözik az élet nálunk és Németországban?

M. J. – A németek jobban el vannak kényeztetve, nagyobb luxusban élnek.

M. M. – Szlovákiában nagyobb a vendégszeretet. Megbizonyosodtunk arról, hogy német mentalitásunk igazán olyan, ahogy mondják – a „pünktlichkeit” /pontosság/ elvein alapszik. A németek gyakran feszültek, mert a pontosságot mindig megpróbálják betartani. A szlovákok lazábbak, és sok dolognak szabad folyást engednek. A pontosság gyakran nem kap szerepet.

Sok ismerősötök és barátotok van?

M. J. – Az ismerőseink és barátaink a diákok, valamint azok az emberek, akikkel naponta találkozunk.

Hogyan telnek a hétvégék?

M. M. – A Korponán működő két lektorral találkozgatunk.

M. J. – Megpróbáljuk megismerni a környéket, valamint még jobban megismerni a szlovák és a magyar kultúrát. Szeretünk tradicionális ételeket főzni, mint pl. a juhtúrós galuskát és a magyar gulyást.

Még nem egész fél év áll elöttetek. Hogy akarjátok eltölteni? Vannak terveitek, vágyaitok, álmaitok?

M. J. – Először is szeretnénk ellátogatni a Magas-Tátrába és Budapestre.

M. M. – Én szintén nagyon várom a magas-tátrai szabadságunkat.

M. J. – És természetesen sok embernek szeretnénk továbbítani Isten ígését.

Mikor és hogyan kerültetek kapcsolatba Isten üzenetével?

M. M. – Én a családban ismertem meg. Isten szeretete olyan nagy volt, hogy meghalt értem. Ez azt jelenti számomra, hogy feltétel nélkül szeretve vagyok, függetlenül attól, mit teszek. Isten szeretete teljesen megváltoztatta az életem. Ez abban is meglátászik, hogy most itt vagyok. Az érettségi után nem mentem mindjárt tanulni, hanem megkérdeztem Istentől, mi a célja velem, mit akar tőlem. Azért vagyok itt, hogy Isten végtelen szeretetéről is bizonyosságot tegyek a diákjainknak.

M. J. – Énis hívó családban nőttem fel, és gyülekezetben. Számomra ez azt jelenti, hogy Isten olyannak szeret, amilyen vagyok, és hogy megbocsátottak a bűneim, hogy Isten útját követem, és ezért vagyok itt. Én is tovább akarom adni Isten üzenetét.

Hogyan élitek meg hiteteket most, amikor távol vagytok az otthonotól, és gyülekezeteink tagjai nem beszélnek az anyanyelveteiket?

M. M. – Amióta itt vagyok, sokkal többet számít az Istennel töltött idő, a reggeli imák és a Biblia olvasása.

M. J. – Nekem is, mert személyesen sokkal közelebb lehetek Istenhez. Azon kívül minden héten Isten szava mellett találkozunk a többi lektorral. De az istentiszteleteken a nyelv miatt igazán nehéz.

Hogyan tudtok hozzájárulni gyülekezetünk munkájához?

M. M. – Szeretnénk folytatni a gyerekekkel való munkát.

Szeretnétek valamit üzeni gyülekezetünk tagjainak?

M. M. – Azt kívánjuk nekik, hogy ismerjék meg az Istennel való személyes kapcsolatban rejlő gazdagságot.

M. J. – Mindenkinnek azt kívánjuk, hogy kerüljenek közelebb Istenhez, és hogy ismerjék meg Isten végtelen szeretetét.

Köszönöm a beszélgetést.

–šev-